

[Yvonne Herløv Andersen]

tion, for næste dag skal de samme mennesker arbejde for at få det pågældende barn hjem igen. Det er det, der er skismaet. De skal både tage folks børn og arbejde for, at de kommer hjem igen, samtidig med at de skal sørge for, at folk får den økonomi, de har brug for. Derfor er det også, mange går og smækker døren i og siger: »Nu går vi til Ekstra Bladet«. Hvad de ikke gør, når de er kommet hjem og har fået en tår kaffe. Her er vi ved kommunikationsproblemerne igen. Man løser altså ikke problemet bare ved at tage en advokat med, for administrationen kan altså ikke arbejde for de to ting på én gang. Det ved jeg socialinspektørforeningen også har været inde på på foreningens årsmøde.

Jeg vil takke kristeligt folkeparti for tilslutningen og for den fremstilling, der blev givet af selve sagsbehandlingen; det er fuldstændig korrekt, at det sker på den måde.

Ligeledes vil jeg takke retsforbundet, der vil være med til at kigge på sagen.

Jeg forstår, at man fra alle partiers side har haft en interesse for problemet og omtalt det som et ømtåleligt problem. Det er det i sandhed også. Vi må i udvalget forsøge at finde en løsning. Jeg står naturligvis ikke skråsikkert på den model, jeg har ridset op, men er interesseret i at nå så langt som overhovedet muligt for at sikre en retsbeskyttelse for de mennesker, der her er tale om.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg er ked af at sige, at jeg ganske ærligt ikke mener, fru Yvonne Herløv Andersen bør nå længere med dette forslag, for det er nok ikke helt rimeligt at nedsætte en sagkyndig arbejdsgruppe i april 1975 og vide, at den slutter sit arbejde med sine indstillinger i løbet af forsommeren, vi nu står over for, altså i løbet af relativt få måneder, og så sige: ja men det vil vi ikke vente på, nu vil vi gøre os færdige. På et grundlag, som vi har bedt dem undersøge, men som de endnu ikke er færdige med.

Arbejdsgruppen har til opgave at foretage en gennemgang af de regler, der gælder for de sociale udvalgs virksomhed med hensyn til tvangsanbringelse af børn og unge uden for hjemmet. Den har til opgave på grundlag heraf at overveje, om en ændring af reglerne må anses for påkrævet. I forbindelse hermed

skal den fremkomme med en vurdering dels af spørgsmålet om, hvorvidt anbringelse af børn uden for hjemmet, i tilfælde hvor forældre modsætter sig anbringelsen, bør udskilles til behandling ved særlige myndigheder, dels af spørgsmålet, om de særlige retsgarantier er tilstrækkelige, eller om der er grund til at udbygge dem.

Jeg ved som sagt, at det må forventes, at gruppen går imod udskillelse af disse sager til behandling ved særlige myndigheder, men det får vi en nærmere redegørelse for i forbindelse med den endelige betænkning.

Jeg ved, at arbejdsgruppen for øjeblikket arbejder med overvejelserne omkring det andet hovedspørgsmål, nemlig en eventuel styrkelse af retsgarantierne. Jeg ved, at man i forbindelse hermed overvejer det, som fru Grethe Philip spurgte om, om der er behov for en fastere bisidderordning, der sikrer forældre og børn juridisk eller anden sagkyndig bistand i disse sager, sådan som det er beskrevet det allerede foregår i nogle kommuner, heriblandt Århus.

Spørgsmålet om anvendelsen af foreløbige beslutninger indgår som et vigtigt led i arbejdsgruppens overvejelser. Der synes at være et behov for en præcisering af reglerne på dette område. Endvidere er arbejdsgruppen på grundlag af en henstilling fra folketingets ombudsmand til socialministeriet anmodet om at overveje, om der bør udsendes ændrede retningslinjer for forståelsen af bistandslovens bestemmelser om foreløbige beslutninger, og i bekræftende fald udarbejde forslag til sådanne ændrede retningslinjer.

Fru Inge Fischer Møller har understreget, at man allerede i dag kan have bisidder inden for lovgivningens rammer. Det kan jeg bekræfte. Fru Inge Fischer Møller har også spurgt til mulighederne for en udvidelse af denne ordning. Det er altså det, man arbejder med i udvalget.

Fru Inge Fischer Møller, fru Karen Thuroe Hansen og fru Grethe Philip har spurgt, om ikke man kunne finde mere let tilgængelige former for meddelelser, der var mere vidtgående og samtidig lettere forståelige. Fru Inge Fischer Møller spurgte, om ikke noget sådant også kunne indgå i arbejdsudvalgets arbejde. Jeg tror, jeg kan love, at jeg på den givne foranledning vil bede arbejdsudvalget tage det med. Jeg gætter på, at det